

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Gorgolewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Gelińska

Przy udziale prokuratora: ---

po rozpoznaniu w dniu 13.04.2017 r.

sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Skarżysku - Kamiennej

przeciwko: D. F. (1), synowi A. i A. z domu P., urodzonemu (...) w S.

oskarżonemu o to, że: w okresie od 14 kwietnia 2016 roku do 10 czerwca 2016 roku w S., działając w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu tej samej sposobności, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, trzykrotnie doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym w ten sposób, że na portalu ogłoszeń (...)pl umieścił oferty sprzedaży o łącznej wartości 1 290 zł, wprowadzając w błąd co do posiadania oferowanego do sprzedaży towaru i możliwości zrealizowania usługi, a następnie po wpłacie przez pokrzywdzonych kwoty przelewem bankowym na wskazane konto bankowe o nr (...), nie wywiązał się z zawartej umowy, nie przesłał zakupionego towaru, ani nie zwrócił kwoty pieniężnej, działając na szkodę M. U., M. S. i W. K. i tak:

w dniu 14 kwietnia 2016 roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. U. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 170 zł w ten sposób, że na portalu ogłoszeń (...)pl umieścił ofertę sprzedaży nr (...) butów motocyklowych A. T. (...) S., wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do posiadania oferowanego do sprzedaży towaru i możliwości zrealizowania usługi, a następnie po wpłacie przez pokrzywdzonego kwoty przelewem bankowym na wskazane konto bankowe o nr (...), nie wywiązał się z zawartej umowy, nie przesłał zakupionego towaru, ani nie zwrócił kwoty pieniężnej, działając w ten sposób na szkodę M. U.;

w dniu 14 kwietnia 2016 roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 200 zł w ten sposób, że na portalu ogłoszeń (...)pl umieścił ofertę sprzedaży nr (...) butów motocyklowych A. T. (...) S., wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do posiadania oferowanego do sprzedaży towaru i możliwości zrealizowania usługi, a następnie po wpłacie przez pokrzywdzonego kwoty przelewem bankowym na wskazane konto bankowe o nr (...), nie wywiązał się z zawartej umowy, nie przesłał zakupionego towaru, ani nie zwrócił kwoty pieniężnej, działając w ten sposób na szkodę M. S.;

w dniu 10 czerwca 2016 roku w S., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził W. K. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 920 zł w ten sposób, że na portalu ogłoszeń (...)pl umieścił ofertę sprzedaży nr (...) butów motocyklowych A. T. (...) S., wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do posiadania oferowanego do sprzedaży towaru i możliwości zrealizowania usługi, a następnie po wpłacie przez pokrzywdzonego kwoty przelewem bankowym na wskazane konto bankowe o nr (...), nie wywiązał się z zawartej umowy, nie przesłał zakupionego towaru, ani nie zwrócił kwoty pieniężnej, działając w ten sposób na szkodę W. K.;

tj. o 3 przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k.

I. Oskarżonego D. F. (2) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących występki z art. 286 § 1 k.k. i ustalając, iż stanowiły one ciąg przestępstw, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 - 3 k.k. skazuje go za to na kary: roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 150 /stu pięćdziesięciu/ stawek dziennych po 10 /dziesięć/ złotych każda;

II. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz M. U. kwotę 170 /sto siedemdziesiąt/ złotych, tytułem naprawienia wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody;

III. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 /siedemdziesiąt/ złotych tytułem wydatków oraz 480 /czterysta osiemdziesiąt/ złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 26/17

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. uzasadnienie ograniczono do wyjaśnienia rozstrzygnięcia w zakresie kar oraz środka kompensacyjnego.

Występek z art. 286 § 1 k.k. sankcjonowany jest karą pozbawienia wolności w wymiarze od 6 /sześciu/ miesięcy do 8 /ośmiu/ lat. Ponieważ przestępstwo to popełniane jest w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie art. 33 § 2 k.k. możliwe jest orzeczenie dodatkowej kary grzywny, w wymiarze od 10 /dziesięciu/ do 540 /pięciuset czterdziestu/ stawek dziennych.

Z uwagi na fakt, iż przypisane D. F. (1) czyny stanowiły ciąg przestępstw, zgodnie z dyspozycją art. 91 § 1 k.k., należało za nie orzec kary jednorazowo, przy czym górne granice kar pozbawienia wolności oraz grzywny ulegały podwyższeniu o połowę, tj. odpowiednio do 12 /dwunastu/ lat oraz 810 /ośmiuset dziesięciu/ stawek dziennych.

Skazując D. F. (2), Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k. Zgodnie z dyspozycją wskazanego przepisu, Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy sprawcy, uwzględniając jego motywację, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa oraz zachowanie po jego popełnieniu, a także stopień społecznej szkodliwości jego czynu. Sąd wziął także pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także uwzględnił potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzekając o karze Sąd posiłkował się także orzecznictwem, zgodnie z którym wymiar kary kształtowany jest tak, iż górną granicę limituje stopień winy, dolną zaś wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 października 2002 r. w sprawie sygn. akt II AKa 258/02, KZS 2002/10/52), przy czym cele ogólnoprewencyjne kary nie uzasadniają wymierzenia kary powyżej granicy winy sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 listopada 2000 r. w sprawie sygn. akt II AKa 147/00, KZS 2001/1/24). Ponieważ D. F. jest zgodnie z art. 115 § 11 k.k. osobą młodocianą, Sąd wymierzając karę oskarżonemu kierował się także dyrektywą z art. 54 § 1 k.k., a więc przede wszystkim tym, aby go wychować.

Jako okoliczności obciążające D. F. (2), wpływające na podwyższenie wymiaru kary, Sąd potraktował:

wysoki stopień szkodliwości społecznej czynów, godzących w tak fundamentalne dla porządku prawnego dobro jak własność, prowadzących do wyrządzenia szkód w cudzym mieniu, popełnionych przez sprawcę działającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej

nagminność przestępstw przypisanych oskarżonemu – okoliczność ta nie może być obojętna dla wymiaru kary, gdyż jednym z celów który ma ona osiągnąć, jest zapobieganie popełnianiu przestępstw, zwłaszcza tych nagminnych (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 listopada 2008 r. w sprawie sygn. akt V KK 161/08)

ilość przestępstw wchodzących w skład ciągu

fakt, iż w chwili popełnienia przestępstw oskarżany był już sześciokrotnie (!) karany za przestępstwa podobne działanie w okresie próby, co świadczy o tym, że oskarżony był przekonany o własnej bezkarności.

Na korzyść oskarżonego Sąd poczytał z kolei następujące okoliczności łagodzące:

- jego wiek
- niewielką wysokość wyrządzonych szkód
- przyznanie się do winy
- naprawienie części szkód.

Minimalna przewaga (zarówno ilościowa, jak i niestety jakościowa) okoliczności obciążających przemawia za orzeczeniem kary w umiarkowanej (tj. średniej) wysokości. Także względy prewencji ogólnej nakazują surowe ukaranie wielokrotnie już wcześniej karanego sprawcy, który dopuścił się kolejnego występku - w takiej sytuacji orzeczona kara musi być obiektywnie surowa, inaczej mogłoby dojść do społecznego przeświadczenia, iż sądy aprobują powrót do przestępstwa i pobłażliwie traktują osoby wcześniej karane – co jest w sposób oczywisty niedopuszczalne i skutkowałoby upadkiem zaufania do wymiaru sprawiedliwości. Jednocześnie jednak Sąd zważył, że przed popełnieniem przypisanego mu przestępstwa D. F. (2) nie odbywał jeszcze kary pozbawienia wolności, a jednocześnie w toku przedmiotowej sprawy zdarzył już „poznać smak” izolacji penitencjarnej oraz skutki, jakie ma ona dla niego. W tej sytuacji orzekanie kary zbliżonej do górnej granicy, czy nawet znacznie przekraczającej dolną, byłyby już jedynie spóźnioną zemstą. Sąd uznał więc, że w przedmiotowej sprawie zasadne będzie orzeczenie kary pozbawienia wolności nieznacznie przekraczającej dolną granicę. Widoczna wola usunięcia skutków przestępstw, jak i postawa skazanego podczas procesu pozwalają przyjąć, iż dla jego resocjalizacji nie będzie konieczna długotrwała izolacja penitencjarna i cele kary będzie w stanie zapewnić okres pozbawienia wolności zbliżony do dolnej granicy, połączony jednak z koniecznością zapłacenia grzywny.

Reasumując powyższe - zdaniem Sądu, dla osiągnięcia wobec D. F. celów, jakie stawiają przed karą dyspozycje art. 53 i 54 k.k., wystarczające jest skazanie go na rok pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 /stu pięćdziesięciu/ stawek dziennych po 10 /dziesięć/ złotych każda. Kary te są bowiem adekwatne do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jego motywacji oraz rozmiaru szkód, które przez swe działanie wyrządził pokrzywdzonym. Izolacja penitencjarna w orzeczonym wymiarze powinna sprawić, że D. F. poważnie zastanowi się nad swoim dotychczasowym postępowaniem i w końcu zrozumie, że jego każdy kolejny występki przeciwko porządkowi społecznemu, który do tej pory z taką łatwością naruszał, spotka się natychmiastową i jeszcze surowszą reakcją. Poprzez orzeczenie kary grzywny z kolei osiągnięty będzie podwójny cel. W pierwszej kolejności D. F. zostanie zmuszony do podjęcia pracy zarobkowej w warunkach zakładu karnego, co pokaże mu legalne sposoby zdobywania pieniędzy i przyspieszy jego resocjalizację, jak również ułatwi mu zatrudnienie na wolności. Po drugie, sankcja finansowa będzie dla niego szczególnie odczuwalna - konieczność zrezygnowania z zakupów lub rozrywek, a zamiast tego przeznaczenia pieniędzy na grzywnę będzie dodatkową dolegliwością, która przekona skazanego, iż wchodzenie w konflikt z prawem nie popłaca i to dosłownie, zaś osoby liczące na wzbogacenie się na drodze przestępstwa ostatecznie tylko tracą. Orzeczone kary w sposób należyty wdrożą D. F. do przestrzegania porządku prawnego, zapobiegając jego ponownemu powrotowi do przestępstwa. Jednocześnie nie można uznać, aby kary w orzeczonej wysokości były zbyt łagodne i w ten sposób mogła oddziaływać demoralizująco zarówno na pokrzywdzonych, jak i na innych sprawców przestępstw – tym samym spełnią swoją rolę z zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponieważ D. F. (2) w chwili popełnienia przestępstw był już skazany na pozbawienie wolności (nawet dwukrotnie) – zgodnie z zakazem zawartym w art. 69 § 1 k.k. – brak możliwości warunkowego zawieszenia wykonania tej kary orzeczonej w przedmiotowej sprawie.

Ponieważ D. F. (2) przestępstwem wyrządził pokrzywdzonym szkody majątkowe, Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 46 § 1 k.k. – był zobowiązany do orzeczenia obowiązku ich naprawienia. Ponieważ jednak jeszcze przed wydaniem wyroku oskarżony przelał równowartość wyłudzonych kwot na rzecz M. S. i W. K., oskarżonego zobowiązano jedynie do naprawienia szkody wyrządzonej M. U. poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 170 /stu siedemdziesięciu/ złotych.